

Tři odstíny šedi

Pavel Šach

Pavel Šach

TŘI Odstíny šedi

**Pár (až trapně) pravdivých humorných příběhů
z (po čertech) reálného života**

COPYRIGHT

Autor: Pavel Šach

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-48-2 (epub)

978-80-87856-49-9 (mobi)

978-80-87856-50-5 (pdf)

ČÁST PRVNÍ: PŘÍBĚHY Z VOJNY POHLEDEM VOJÁKA

ZÁKLADNÍ SLUŽBY

Prolog

Sloužil jsem na vojně v dobách hlubokého socialismu a naším „bojovým úkolem“ bylo odposlouchávat radiovou komunikaci mezi americkými jednotkami dislokovanými tehdy v „západním“ Německu - já a všichni mí spolubojovníci se totiž učili na střední škole angličtinu.

Naše rota byla umístěna těsně vedle „signálky“, což byl vysoký drátěný plot nabitý elektrickým proudem, poslední překážka v cestě případného budoucího emigranta, na níž seděli ve „věžích“ umístěných pár desítek metrů od sebe příslušníci pohraniční stráže, připravení kdykoli na případného „narušitele státní hranice“ střít. Kolem signálky byl několik metrů široký pás vždy pečlivě uhrabaného písku, to aby byly hned k poznání kročeje případného diverzanta. Za signálkou směrem k Německu byly zcela protiprávně rozmístěny naší armádou už „jen“ nášlapné miny, aby mohly zabít každého „narušitele“, který se domníval, že mu v cestě do vysněného západního Německa už žádná překážka nehrozí.

Přes pochmurnost až stísněnost právě popsaného, se udály i věci humorné, na které stojí za to i po všech těch letech zavzpomínat. Pokusím se vám některé z nich přiblížit. Tady jsou:

Plné polní

Stalo se téměř obligátním folklorem, že nad signálkou - každý na své straně hranic - létaly československé i americké vrtulníky. Bylo to, viděno s odstupem mnoha let, jako dětská hra. Nejdřív přeletěl jeden - dejme tomu americká „cobra“ a za několik málo minut přeletěla československá armádní helikoptéra.

Bylo to někdy opravdu doslova směšné, když si člověk představil, jak někde na letišti číhá v bojové pohotovosti československý vrtulník, aby mohl „výhruzně přeletět“ se snad dvacetimetrovým rozestupem od místa, kde předtím letěla americká cobra. Nejsměšnější a doslova k „posrání“ bylo to, že evidentně ani jeden z vrtulníků by nezahájil bojovou akci, bylo to, jako když si kluci hrají „na pikanou“.

Bylo nás, vojáků základní služby, na rotě asi čtyřicet a museli jsme, když chtěl jakýkoli z našich vojáků z povolání (jinak řečeno furtáků, protože nás čekal sice za relativně dlouhou dobu, ale přece jenom civil, kdežto oni zůstávali v té pakárně „na furt“) pronést nějaké píčovské plky k celé rotě, všichni jako ovce na pastvu nastupovat na „buzerák“. Pro nevojáky uvádím, že buzerákem bylo nazýváno místo pod širým nebem, kde se konaly všemožné nástupy roty, při kterých se děly různé „buzerace“ - v podobě nejčastěji vyslovovaných a posléze i vykonávaných směšných - kdyby to nebylo tak tragické - povelů a rozkazů. Nějaký ten buzerák mělo každé vojenské těleso v tehdejší ČSSR.

Jednou jsem byl, ještě na poddůstojnické škole, na tamním buzeráku, svědkem degradace svobodníka za to, že asi o půlhodinu „přetáhl“ vycházku. Bylo směšné, sledovat velitele útvaru, s jakým patosem se oháněl jakýmsi kapesním nožičkem a snažil se sundat z nárameníků vojáka po jedné svobodnické „frčce“. Pro neznalé uvádím, že to byl kovový cvoček, který byl propíchnut skrz nárameník a na dolním konci opatřený dvěma rovněž kovovými a roztáhnutými „pacičkami“, to aby toto hodnostní označení, na které měl být voják patřičně hrdý, bylo k nárameníku dostatečně upevněno. Aby celkový „umělecký dojem“ z „potupné“ degradace svobodníka na prostého vojína byl dokonalý, byl zmíněný svobodník skoro o hlavu vyšší než velitel útvaru, který ho degradoval. Zkrátka naprostá fraška. To mělo být jedno z největších ponížení vojáků základní služby, kterého se mu mohlo na vojně dostat.

Nejedna zaznameníhodná věc se stala i na buzeráku příhraniční roty, kde jsem měl tu čest sloužit já. Před americkou armádou mělo samozřejmě zůstat utajeno kolik nás vojáků zabývajících se odposlechem fonické komunikace jejich jednotek (že o tom odposlouchání věděli, nemohlo být sporu) na rotě slouží a zažívá tu dnešním pohledem viděno úsměvnou pakárnu, a tak když zvuk motoru prozradil blížící se americkou helikoptéru, mimochodem proti českému armádnímu vrtulníku vysoce elegantní, museli jsme se neprodleně ukryt v přilehlé garáži. Z „úkrytu“ garáže jsme mohli pozorovat pilota helikoptéry, usmívajícího se černocho, tak blízko od naší roty americké kobry létaly.

Jeden krásný letní den se přihodila následující, vrcholně směšná a pro naše furtáky trapná a pro hrubou nedbalost takřka basou zavánějící událost. Byli jsme s takzvanými „plnými polními“ které měly v celém příběhu sehrát rozhodující roli, právě nastoupeni (a díky tomu i patřičně nasráni), podle jednotlivých čet, velitel čtyř vždy napravo od čtyř, které velel, na buzeráku (plná polní nebyla nic jiného než objemný ruksak, ve kterém měly být uloženy věci pro krátkodobé přežití každého vojáka v případě nouze). Nemusím zvlášť zdůrazňovat, že jsme všichni svorně naše plné polní (protože byly řádně těžké) nenáviděli. Dotyčnou plnou polní měl každý voják povinně, podle vojenských řádů, odloženou vedle sebe.

Náhle se stalo, že nám hukot motoru prozradil blížící se americkou cobru (už jsme se těšili, že zase uvidíme její ladné tvary). Velitel roty okamžitě vydal pokyn k úkrytu všech vojáků v garáži, ale zapomněl dodat, že je nutno, aby si každý voják vzal s sebou svou nenáviděnou plnou polní, tedy onen batoh, který jsme měli při nástupu položen vedle sebe.

Tak došlo k situaci, že obsluha americké cobry nezahlédla ani jediného československého vojáka, zato si mohla počet vojáků na rotě zjistit pohodlně podle vyřádkovaných plných polních. Plné polní velitelů družstev spočívaly zvlášť napravo od každé čtyř, takže osádce amerického vrtulníku, pokud by o to stála, stačilo pohodlně spočítat na zemi postavené plné polní, aby se dozvěděla, kolik slouží na rotě vojáků - i když jsem si jistý, že tento údaj už dávno američané znali. Tak naivní jsme, na rozdíl od našich furtáků, nebyli.

Jemný sovětský intelektuál

Na samém konci mé vojny byli přiděleni do prázdných baráků vedle naší roty sovětští vojáci, jejichž posláním bylo ve vztahu k americké armádě podobné jako to naše. Dívali jsme se na ně pochopitelně jako na okupanty, i když jisté sympatie k vojákům základní služby jsme přece jen pociťovali, zvláště když jsme viděli, za jakých podmínek žijí. Na nohou onuce a jejich strava byla s železnou pravidelností tmavá omáčka s těstovinami bez jakékoli stopy masa.

Na dohled od naší roty byly dvě západoněmecké vesnice, které se tuším jmenovaly Eslarn a Schonsee. Stalo se časem pro nás velkým potěšením, strašit naše zobáky, kteří měli v nočních hodinách službu na bráně, že jsme po nějaké mazácké pitce na bráně naší roty prohlašovali: „Slyšeli jsme, že v Eslarnu mají ještě otevřenou hospodu, tak se tam jdeme podívat“. Nebozí zobáci, než poznali, že se z naší strany jedná o žert, zakoušeli horké chvílky, jestli nás mají prásknout péesákům (tedy pohraniční strážní), nebo co mají vlastně dělat, aby nebyli sami ze strany našich velitelů potrestáni (byli jsme přece jenom jejich mazáci).

Když jsme okupantům sdělili, že vesnice, které se rýsovaly na obzoru asi čtyři kilometry od nás, je západoněmecká, nefalšovaně se zděsili, takovou měli z německých, natož amerických vojáků hrůzu. Tu nakonec stěžl utajovali i jejich furtáci – cháaska, jež si zasluhuje později samostatnou zmínku.

Sovětští vojáci byli sice okupanty, ale časem jsme se s nimi sblížili, zvláště s jejich mazáky, kteří to měli do civilu stejně jako my „za pár“ a celou vojnu už měli tím pádem v píči. Vyprávěli nám, že po službě u nás, tedy v tehdejší ČSSR, se nebudou moci už vrátit domů, jelikož by mohli „vykecat“, jaká je u nás životní úroveň a vůbec některé další věci, takže je po návratu z vojny čeká přesun kamsi na východ velké sovětské země.

Časem došlo i ke družbě, a tak když byli pryč naši furtáci (jak to bylo s jejich furtáky nevím, ale asi je jakožto mazáky k nám na rotu pouštěli), kteří bydleli většinou v Domažlicích a na naši Bohem opuštěnou rotu dojížděli asi čtyřicet kilometrů skříňovou vétrískou. Zkrátka, bylo to velmi zřídka, že se rusáci nesměle zúčastnili nějaké té pitky u nás na rotě. Sovětští vojáci byli vždy rozpačití z toho, že nás nemají čím pohostit (rozuměj chlast), protože poměry

v jejich armádě byly takové, že by je za to čekaly drakonické tresty. Alkohol jsme tedy museli obstarat vždy my.

Jednou jsme přivezli tajně na rotu sedmdesát lahvových piv. K tomu je třeba vysvětlení. Každé vojenské auto vozí s sebou maskovací síť. To je pouzdro, ve kterém je skryta maskovací síť pro případ, že by byla potřeba vozidlo v otevřeném terénu zamaskovat a udělat ho proto „neviditelným“ letounům shora. My jsme měli spočítáno, že do obalu na maskovací síť na větriesku se vejde přesně sedmdesát lahvových piv, ani o pivo víc. Tehdy jsme, kromě těch sedmdesáti lahvových piv, s sebou přivezli také jednu půllitrovku slivovice (v obchodě koupenou, žádnou domácí).

Bylo to v pátek, když naši furtáci odjeli linkou (tak byla zvána už zmíněná větrieska, která jim sloužila k dopravě z Domažlic na naši rotu a naopak odpoledne zase z roty do jejich domovů nebo spíše hospod v Domažlicích) a na rotě měl službu operačního důstojníka (tedy člověka, který odpovídá za chod celé roty v nepřítomnosti ostatních furtáků) jeden „absík“. Tady je třeba vysvětlit, kdo to byli absíci. Byli to vysokoškoláci, kteří při vysoké škole, nevím už v kterých ročnících, absolvovali vždy jeden den v týdnu vojnu. Proto tedy termín absík = absolvent. Jejich výhodou bylo, že vykonávali základní vojenskou službu jen rok.

Byli však i tací vysokoškoláci, kterým se zdál konec studia ještě za dlouho nebo si zkrátka nechtěli nechat ostříhat své vlasy (což absolventi vojenských kateder museli), ti však později na dvouleté základní službě trpce litovali svého tehdejšího rozhodnutí, protože museli nechat na sebe řvát mladší a vypatlané palice z řad furtáků. A nebylo jim pomoci.

Absíci měli na vojně zvláštní postavení, nosili na rozdíl od nás, zlaté prýmky a byli nám, vojákům základní služby, nadřízeni, ale zároveň byli i jedněmi z nás, a tak se dalo spoléhat na to, že by nás furtákům práskli jen v nejkrajnějším případě. Tolik k vysvětlení pojmu „absík“.

Vraťme se však k průběhu onoho „společenského“ večera se sedmdesáti pivy. Když jsme večer v počtu pěti vojáků základní služby začali pivo konzumovat, samozřejmě jsme počítali s tím, že jich „padne“ všech sedmdesát.

Zničehonic se mezi námi objevili tři sověšští vojáci, samozřejmě mazáci. Přišli a chovali se značně rozpačitě a zakřiknutě - jak se ostatně na okupanty slušelo. Protože jsme už byli po vypitém alkoholu v dobré míře, rozhodli jsme se po

krátkém váhání okupanty pohostit. Nedali se dvakrát pobízet a zprvu nesměle, i když přece, přijali od nás nabízené láhve piva. Byl mezi nimi jeden jemný hoch, na první pohled intelektuál, který se po chvilce mlčenlivého pití zeptal, jestli jejich pobyt (tedy sovětské armády) na našem území je okupace. Když jsme ho ujistili, že samozřejmě ano, bylo vidět, že to asi tušil, přesto ho holá a takto vyřčená pravda zasáhla. Po chvílích tichých rozpaků se nám za tu okupaci sám za svoji osobu omluvil.

Ocenili jsme toto gesto upřímnosti a jako projev zvláštního uznání jsme mu chtěli dát jako prvnímu napít z láhve přivezené slivovice. Počítali jsme samozřejmě s tím, že slivovice, jak bylo v našich končinách dobrým zvykem, oběhne několikrát dokola.

Tento jemný hoch slivovici vzal a začal pít. Když měl vypítou asi půlku lahve, začali jsme se po sobě znepokojeně dívat, v obavě, že na nás kurva do píči nezbude. Naše nejhorší obavy se po krátké chvíli naplnily. Sovětský mazák, jinak opakuji podle vzhledu a jak jsme mohli za tu krátkou chvíli vytušit i podle povahy, jemný intelektuál, nechal v láhvi necelé dva centimetry tekutiny a láhev nám vrátil s omluvou, že není zvyklý pít. Zjevně se domníval, že nabídnutá slivovice je jakýmsi uvítacím pohárem, a tak mu bylo trapné ji nevypít celou. Netřeba dodávat, že mu po vypité slivovici zjevně nic nebylo. Tak jsme se na vlastní oči přesvědčili, jak se v Rusku chlastá.

Pro silné žaludky

Předem varuji, že následující příběh je jen pro silné, až velmi silné žaludky.

Jestli řadoví sovětští vojáci chlastali tak, jak jsem popsal v předcházejícím příběhu, nemohu pominout vylíčení toho, jak chlastali sovětští důstojníci a vojáci z povolání vůbec.

Jednoho večera uspořádali furtáci pro své ruské kolegy pitku. Odehrávala se v osmipatrové věži, kam jsme jezdívali plnit „bojový úkol“ - to znamená, jak už jsem dříve uvedl, poslouchat a překládat fonickou komunikaci mezi jednotkami americké armády v Německu. Furtáci se asi nechtěli nechat zahanbit před svými sovětskými kolegy a tak se na onu pitku zásobili dostatkem především tvrdého alkoholu. Bylo ho tolik, že to bylo i na otrlé sovětské důstojníky příliš, a tak zebli (jiný výraz není pro jejich chování dost výstižný) příšerným způsobem celý záchod.

Velitel naší roty podplukovník Prýmek mě neměl nikdy příliš v lásce. A to se projevovalo mimo jiné i tím, že když jsem měl být z rozkazu vyšších míst povýšen na desátníka, tak znechuceně volal na výkonného praporčíka: „Staršino, tohleto má dostat desátníka?“

A tak přestože mi už podle hodnosti nic takového nepříslušelo, zgustnul si ten čurák na mě tím, že mě pověřil úklidem zcela poblitého hajzlu po sovětských furtáčích. Mísa byla plná zvratků až po okraj a také na podlaze byla snad centimetrová vrstva ruských blitin. Prvořadou otázkou bylo pro mě, jak se do celé věci pustit, měl jsem k dispozici pouze kýbl a hadr a mísa, jak jsem se už zmínil, byla celá ucpaná. Začal jsem, sám na hranici poblití, vytírat podlahu hadrem. Šlo to dost ztěžka, protože ruské blitky nebyly žádná voda, svědčily spíš o tom, že jsou sověti zvyklí každého panáka vodky zajídat.

Naštěstí ve vedlejší místnosti, určené na umývání rukou po použití záchodu, tekla voda. Tou jsem začal sovětské zvratky vždy po nabrání pomocí hadru asi půl kbelíku ředit vodou, takže sice pomalu, ale přece odtékaly. Tato práce mi zabrala asi dvacet minut. Nezdá se to být moc, ale vzhledem k tomu v jakém prostředí jsem se pohyboval a s jakým materiálem jsem pracoval, to bylo až dost.

Ted' však přišel hlavní problém. Co udělat s po samý vršek nablitou, záchodovou mísou? Musel jsem si nějak poradit, protože systém, kterým jsem uklízel podlahu, mi připadal pro úklid mísy zcela nemožný. Nakonec jsem si jakž takž poradil. Sešel jsem šest pater věže až k popelnicím, kde jsem po několika minutách bezútěšného hledání našel otevřenou krabičku od paštiky májky s odchlíplým víčkem. S tímto nuzným náradím jsem vyšlápl šest pater zpátky nahoru s vidinou „práce“ která mě očekává.

S pomocí krabičky od májky, kterou se mi podařilo proměnit v jakousi naběračku, jsem postupně obsah mísy přelával do kýble, vždy jen do slabé poloviny, aby mi obsah kbelíku patřičně rozředěný vodou pojalo nebohé umyvadlo. Touto činností jsem strávil dalších dvacet minut až půl hodiny. Konečně byla mísa prakticky prázdná a já jsem s napětím zatáhl za splachovadlo s vědomím, že pokud záchod nebude ani poté odtékat jsem asi v koncích. Jen maně mi napadalo: K tomuhle všemu je desátník československé lidové armády, z rozhodnutí důstojníka téže armády, nucen. Uklízet blitky po okupantech.

Když jsem tedy záchod zkusmo spláchl, voda kupodivu plynule odtekla a tak jsem zjistil, že mému velice nechutnému výkonu je konec.

Za tu nechutnost, kterou jsem čtenáře nebo čtenářku tohoto textu podrobil, dodávám malou pointu. Všichni, hlavně starší ročníky, si vzpomenou, jak strašně tehdy „voněly“ ruské voňavky, kterými byli sovětští lampasáci vždy štědře politi. Pro toho, kdo dokázal číst až sem, přidávám ještě jeden otřesný zážitek. Ze vší mé činnosti na tom záchodku bylo nejstrašnější, že mísa a okolí i při svém šléném obsahu voněly příslovečnou ruskou voňavkou. Z toho se mi dělalo špatně snad nejvíc. Tolik náhled do části života sovětských lampasáků.

Vojenské vánoce

Přišly Vánoce. Protože všichni furtáci se snažili strávit Štědrý večer mimo rotu (s rodinou nebo čert ví kde), služba velícího důstojníka připadla tenkrát na absíka. Jeho úlohu jsme si už vysvětlili výše. K tomu je třeba dodat, že služebně nejvýše postavení absíci získali hodnost podporučíka - tedy důstojníka.

Pro furtáky to bylo pravé požehnání, protože takovému nešťastnému absíkovi mohli dát službu v den, kdy nikdo z nich nechtěl na rotě být – byl to přece také důstojník.

Zároveň byl však také jedním z nás základáků, což se projevovalo tím, že jsme si z něho příliš jako z autority nic nedělali, protože jsme věděli, že by se musela stát opravdu závažná věc, aby nás „prásknul“ vojákům z povolání. Sám dotyčný absík si toho všeho byl vědom, proto jen rezignovaně prohlašoval: „Jen mi tu, vy čuráci, nedělejte moc velké bordel.“

Vědomi si skutečnosti, že službu na rotě bude mít na Štědrý večer absík, nashromáždili jsme na rotu chlastu, kolik se jen dalo, dokonce tolik, že se dostalo i na „zobáky“, což byl jeden z termínů používaných pro služebně mladší vojáky.

A pak to začalo. Na celé rotě snad nebylo vojáka, který by ten večer nechlastal. Brzy po začátku pitky nás mazáky napadlo, že by neškodila trocha muziky. Nebylo nic jednoduššího, než z titulu hodnosti a čísla (číslo byl významný údaj, který vypovídal o tom, kolik kterému vojákovi zbývá dní do civilu) poslat nějakého zobáka na věž, která nám sloužila k plnění bojového úkolu, a byly na ní magnetofony. Jeden ze zobáků skutečně záhy dostal za úkol přinést z věže magnetofon (pásků s muzikou jsme měli každý z domova dost).

Pro upřesnění dodávám, že magnetofon byl, jak ještě dále vysvětlím, standardní součástí našeho bojového poslání, abychom si mohli znovu přehrát slova odposlouchávaných amerických vojáků, která zanikala ve fonickém šumu. Určenému zobákovi se z příjemně ústředním topením vyhřáté roty zjevně nechtělo, dokonce se pokusil pod vlivem už vypitého alkoholu chabě proti úkolu protestovat, ale byl umravněn větou: „Táhni nebo máš UPPDKV“, což pro nezasvěcené je „Úplně plně po píči do konce vojny“, což znamenalo, že

by si nebohý voják nesl cejch, který by ho v očích mazáků zcela znemožňoval, a bylo by vždy dost příležitostí, jak mu to dát najevo. Mladý voják úkol přes počáteční nechut', vědom si hrozby UPPDKV, která se nad ním vznášela, svůj úkol splnil, vydal se pěšky do sněhové vánice a magnetofon skutečně přinesl. A pak se začaly dít věci.

Dodnes nevím, jak se mohlo podařit celou akci před lampasáky i dodatečně utajit, skutečností však zůstává, že ten večer (tedy Štědrý večer) byla celá rota kromě velícího absíka, který byl z nás evidentně nešťastný, totálně ožralá. Velící absík se jen občas zmohl na větu „Neblbněte, vy čuráci“. Po chodbách se líně motaly figury vojáků československé lidové armády, na pokojích se utvářely hloučky opile diskutujících a nebylo žádnou zvláštností, když uprostřed řeči někdo zmožen alkoholem usnul. Také na záchodech byl zaznamenán větší počet bližících vojáků, kteří (zejména zobáci) nesli svůj úděl statečně s vědomím, kdy se zas něco takového může povést.

Ve všeobecném víru dění si jeden voják spletl telefonní ústřednu se záchodem, který byl umístěn hned naproti, a chystal se chcát do hučících agregátů ústředny. Jen s vypětím všech sil se ho několika stejně ožralým vojákům povedlo dovést na skutečný záchod.

Další voják na chodbě vleže na zádech blil. Stejně ožralí kamarádi s vědomím, že se přece jen děje něco nepatřičného, s vynaložením nejlepší vůle a svých chabých zdravotnických znalostí se ho pokoušeli zachránit před udušením. A tak ho začali otáčet na bok, případně na břicho. Jak ale byli sami ožralí, otáčeli mu jenom hlavu a trup ponechali v poloze ležící. Bylo tenkrát velké štěstí, že dotyčný jedinec jejich zachraňování přežil.

A nakonec ještě jedna perlička. Na rotě s námi sloužil jeden mladý voják, který neměl mnoho přátel. Byl nehezkého vzhledu, uhrovaný obličej, vzrůstem malý a o jeho povaze by se dalo říct, že byla všechno možné, jenom ne družná. Zmíněný voják se také výše popsané pitky zúčastnil (chlustu bylo přece pro všechny dost). Byl to zkrátka takový tichý samotář, který žádné jen trochu veselejší vojenské společnosti nijak nechyběl. Přece jen ve chvíli ožralství nás nechal nahlédnout do tajemství své duše. Rozhodl se realizovat v rámci svého elektrotechnického koníčka. Měl velkou slabost pro jemnou elektroniku, a tak ve své opici využil situace, kdy se zbytek ožralé roty už zcela přestal starat o přinesený magnetofon a vzhledem ke své zálibě v jemné elektronice, které také oproti nám ostatním značně lépe rozuměl, ho zcela do nejmenšího šroubku rozebral.

Ostatní vojáci strávili večer podle své nátury. Někteří velmi bujaře a družně a druzí zase melancholicky seděli a koukali do zdi. Našli se i takoví, kteří se chtěli pod vlivem chlastu spolu prát, v tom jim však jejich rozumní kumpáni zabránili. Celkem vzato, našlo by se jen málo jedinců, kterým sloužilo trávící ústrojí tak dobře, že se nepoblili.

Druhý den po pitce, tedy na Boží hod, nastal zobákům čas pravého utrpení. Ještě ze sebe zdaleka nesetřásli účinky své včerejší opice, ale pořádek na vojně musí být a kdo jiný je tady od toho, aby ho nastolil, než mladý voják - zobák. Nemusím ani dodávat, že se služebně mladší vojáci druhý den po inkriminované pitce při úklidu všech znečištěných prostor docela dost nadřeli. My mazáci jsme pochopitelně vyspávali až do oběda a někteří kocovinou zvláště postižení jedinci i déle.

A nakonec ještě jednu perličku, která svědčí o bojové připravenosti tehdejší československé armády dostatečně ilustrativně. Ten mladý voják, který, jak už bylo uvedeno, rozebral v opilosti magnetofon do šroubku, ho nebyl schopen po vystřízlivění dát zase dohromady a tak se, za přece jenom obav přítomných vojáků, celý rozebraný magnetofon uložil na dno jedné prázdné popelnice a ponechal se svému osudu, provázen mnoha tichými modlitbami zejména nás mazáků, co se stane, až se na chybějící magnetofon přijde. Je třeba uvést, že ten zmíněný magnetofon nikdy nikomu z vojáků z povolání při žádné inventuře nechyběl.

Sklad pohonných hmot

Další perlička se jen náhodou nezměnila v dost velkou tragédii. My, kteří jsme sloužili u odposlechu, jsme spadali pod velení armády, ve vojenské hantýrce jsme tedy byli „armádáci“, zatímco vojáci pohraniční strážce zvaní „péesáci“, spadali pod ministerstvo vnitra.

Pořádat občas armádní diskotéku byla věc, velmi vítaná. Příležitost všemi mazáky očekávaná (zobáci neměli nárok, neměli na to zkrátka „číslo“ - tedy patřičně nízký počet dnů, který je dělil od vytouženého civilu). Jedna taková šance přišla, a tak jsme se my mazáci ujali pořádání avizované diskotéky. Taková věc byla spojena vždy s mnoha očekáváními. Vědělo se, že na akce pořádané vojáky holky zpravidla nechodí, ale ve vzduchu se vznášelo pověstné „co kdyby“. Akce dopadala tak, jak se čekalo, bylo vidět, že z očekávaného a kýženě vymodleného mrdu zase nic nebude, tak jsme se my přítomní, snad jen trochu zklamaní vojáci, pustili do druhé, ne nevýznamné příležitosti, kterou celá akce skýtala kromě holek - tedy samozřejmě do chlastu. A netroškařili jsme.

Nějakým řízením osudu se diskotéky zúčastnilo i pár péesáků. Je třeba poznamenat, že mezi námi armádáky a péesáky panovalo vždycky jakési napětí, vzešlé zřejmě ze strany péesáků, kteří nám tak trochu záviděli volnější režim, než měli oni pod ministerstvem vnitra.

Jak se čas nachyloval směrem ke konci diskotéky a hladina vypitého alkoholu všech účastníků stoupala, slovo dalo slovo a nevím už, kdo situaci vyprovokoval, zkrátka strhla se mezi námi armádáky a péesáky rvačka. Došlo i na nějakou tu krev, ale jak se blížil příjezd vozidel, která měla nás i péesáky odvézt zpátky na naše roty, začaly hlavy vychládat a zejména péesáci začali mít strach z případných následků.

Dopadlo to tak, že nás naléhavě žádali, až skoro prosili, abychom incident nikomu nehlásili, protože my jsme armádáci, kdežto oni péesáci a při případném kázeňském řešení by oni jako vojsko ministerstva vnitra byli potrestáni podstatně drastičtěji než my. Protože jsme nakonec všichni byli vojáky, rozhodli jsme se jejich téměř prosbě vyhovět s tím, že si případné srámy a oděrky ošetříme sami a nebudeme nikomu nic hlásit.

Následuje ještě dovětek. Jeden z nás, armádáků, si při začátku potyčky s péesáky prozíravě strčil brýle do kapsy vojenského kabátu, kde měly, podle jeho názoru, poměrně bezpečně rvačku přečkat. Když přijela pro nás, armádáky, určená vozidla, tedy větrieska s plachtou a velitelský gaz, dostalo se vojákovu s ukrytými brýlemi té cti, že ho měl vézt velitelský gaz. Jízda na rotu proběhla klidně, ale až na chodbě roty zjistil dotyčný voják, že mu někam po cestě vypadly brýle, a to nejspíš do velitelského gazu.

Službu dozorčího na rotě zastával tehdy mazák, a tomu se nechtělo ani na žádost ztrátou brýlí postiženého vojáka z vyhřáté roty v noci do zimy a sněhu. Celkem mírně proto majiteli ztracených brýlí (také mazákovi) rozmlouval jejich hledání teď v noci s tím, že se najdou lépe za denního světla. Na to ovšem majitel brýlí nechtěl slyšet, a tak se, notně opilý, vydal do noční tmy hledat ztracené brýle sám. Musím podotknout, že velitelský gazík parkoval ve skladu pohonných hmot.

Dotyčný sklad byl opatřen mohutnými a vysokými dřevěnými zasouvacími vraty. Po chvíli se desátníkovi podařilo urvat zámek, kterým držely obě půlky vrat u sebe, a jal se vrata otvírat, a to s takovou vehemencí, že vrata na kolejničkách přeskočila konečnou zábranu, která sloužila k tomu, aby nemohla z kolejniček vypadnout a zřít se k zemi.

Protože voják držel vrata za madlo, kterým se otvírala, pravou rukou, a otevíral levou část vrat, těžká vrata ho obrátila rukou a posléze i břichem a obličejem zemi. Nebýt to v zimě na sněhu, měl by pravou ruku rozmačkanou. Takhle však spadl rukou i obličejem do sněhu a povzbuzen tím, že se mu nic nestalo, vydal se ke gazu hledat své brýle dál. Protože mu alkohol zatemnil mozek natolik, že si neuvědomil, že gaz parkuje ve skladu pohonných hmot, svítil si při tom sirkami. Posléze ztracené brýle skutečně našel.

Další následky způsobené činností onoho mazáka, zejména správné nasazení na zemi ležících vrat, udělali druhý den ráno zobáci, zatímco strůjce celé akce (mazák) vyspával opici s brýlemi spokojeně odpočívajícími na jeho nočním stolku.